

Bilirkişilik Anısı-VI “Terlemeden Kazanmak”

Elk. Müh. H. Avni Gündüz
avnigunduz@gmail.com

TEDAŞ'ta 2003 yılıydı sanırım, henüz sosyal medya yoktu ve internet çok yaygın değildi. Haberler daha çok basından izlenirdi. Yerel basın ise oldukça güçlü idi. Enerji Bakanının da üzerinde durması ve basında yer alması “kaçak elektrik” mücadelesini ön plana çıkarmıştı. Biz de hevesle çalışıyorduk çünkü ortada gerçekten imar durumu nedeniyle elektrik bağlanmayan yapıların kaçak olarak “zorunluluk (!)” elektrik bağlatması tarafı olsa da sonuçta kamu malına el uzatmak vardı. Üstelik hem can güvenliği hem de arızaların çokluğu sıkıntılara yol açıyordu. Bu mücadeleyi toplumun destekleyeceğine de inanıyorduk. Toplumumuzun “cebine dokunmadıkça” yolsuzluklara ve hırsızlıklara karşı duyarlı olmadığını henüz öğrenmemiştim.

Gece yarılarında kadar toplantılar yapılır, sonuçlar ve raporlar irdelenirdi. Tabii kaçak olarak şebeke tellerine atılan kancaların toplanma hikayeleri gazetelerde yer alsa da sayaç denetimleri de önemli idi. Tüm bu çalışmalar tahmin edileceği gibi mahkemede de sonlanabiliyordu. Ya TEDAŞ vatandaş hakkında suç duyurusunda bulunuyor ya da vatandaş TEDAŞ'ı mahkemeye veriyordu. Arkadaşlarımız mesailerinin bir kısmını mahkemelerde harcıyorlardı.

Bornova ağaçlı yoldaki iş yerine Torbalı adliyesinden adıma yazılmış bir çağrı geldi. İçinde ne olduğu yazmıyordu. Torbalı'daki arkadaşları arayıp durumu sorayım derken unuttum

telefon etmeyi. Son gün sabahtan yazı tekrar elime geçince gitmekten başka çarem kalmamıştı. Torbalı adliyesine doğru yola çıktım ve vaktinde ulaşabildim. Ya müşteki (şikayetçi) ya suçlanan olacağımı düşünüyordum.

Torbalı adliyesinde TEDAŞ teknisyeni Bayram beye rastladım; onu da mahkemeye çağırmışlar. Bayram bey suçlanan TEDAŞ'ın sorumlu elemanı olarak oradaydı. Gitti mübaşiri falan bulup benim durumumu öğrenmeye çalıştı. Gelince de aynı mahkemede olmadığımızı benim diğer mahkemede adım olduğunu söyledi. Ne olduğunu öğrenmeye çalışırken yanıma bir kadın yaklaştı ve elektrik mühendisi olup olmadığını sordu.” Evet” dedim. “Seni bekliyoruz, keşfe gidilecek” dedi.

Ne olduğunu tam anlayamadan iki kadın ziraat mühendisi, ben ve bir kişi bir araca bindik. Kuşçuburun'da bir kahvede hâkim beyi beklemeye başladık. Tabii bu arada konuyu yine aracıta öğrendim. Bizim TEDAŞ'ın Pancar hattının güzergahına denk gelen tarlaların sahipleri istimlak ve irtifak bedellerine itiraz etmişler. Bu genellikle bütün tarla ve arsa sahiplerinin başvurduğu bir yol. Resmi açıklanan değerlere göre bedeller tespit edilir ve mal sahipleri uzlaşmaya çağrılır. Hemen hemen anlaşma hiç olmaz ve mahkemeye gidilir.

Hâkim beyler de gelince mal sahiplerine “ben TEDAŞ görevlisiyim. Dolayısıyla taraf tutuyor diyebilirsiniz. Bu nedenle isterseniz hâkim beye bildirin beni bilirkişi yapmasın” dedim.

Şöyle bir baktılar ve “sen hak yiyecek birine benzemiyorsun. Biz razıyız” dediler. Duruşumdan yaptıkları çıkarım beni mutlu etti, artık gözümü dört açıp “hak yememeye” odaklanmam lazımdı.

Pancar yolunun otoyol ile kesiştiği bölgede tarlalar gezildi. Hatta kadın bilirkişiler bir kez daha bakmaya gittiler. Sonra herkes bir araya geldi ve geri dönerek ayrıldık. Ben ertesi gün TEDAŞ Kamulaştırma müdürünü ziyaret ettim. Kendisi bana çok kısa bir sürede direk yerlerini ve irtifak hattı bölgelerini hazırlatıp verdi. Ben de gecikmeden zeytincilik enstitüsünde çalışan diğer bilirkişilere ulaştırdım.

Bir ay geçmeden telefon edip raporları hazırladıklarını, imzalamam için getireceklerini söylediler. Mesafe çok yakın, hemen gidip imzaladım. Birkaç hafta daha geçti tekrar bir telefon. “Bilirkişilik ücretini biz aldık, gelebilir misin?” diye çağırdılar. Gidip parayı aldım. Her dosya için ayrı ücret vermişler. İyi paraydı o gün için.

Bugün hala aklımda; Para geldi, gitti ancak hak ettim mi? Yasal olarak sonuna kadar haklıyım, ama aynı işte diğer iki kişi benden daha fazla emek sarf etti. Tarlardaki ürünler, yıllara göre maliyetleri, halde ve pazarlardaki fiyatlarının bulunması, rapor yazılması, Torbalıya gidip teslim edilmesi ve ücretlerin de alınıp dağıtılması. Ve toplam ücreti üçümüz paylaştık. Hakkaniyetli bir bölüşüm olmadı diye düşünüyorum. Hala aklımda kaldığına göre..